



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **O. P.**, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301, 147 00 Praha, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387, 140 96 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2015, č. j. 40063-2/2015-900000-304.1, sp. zn. 33991/2015-530000-12,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2015, č. j. 40063-2/2015-900000-304.1, sp. zn. 33991/2015-530000-12 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 22. 6. 2015, č. j. 33991-11/2015-530000-12, sp. zn. 33991/2015-530000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, kterého se měl dopustit

tím, že dne 18. 11. 2014 v 15:36 hod. užil jako řidič motorového vozidla tov. zn.
....., RZ:, zpoplatněnou pozemní komunikaci, resp. dálnici D1, na
178 km směrem na Prahu, aniž by v souladu se zákonem a příslušným prováděcím právním
předpisem uhradil časový poplatek a umístil část dálničního kupónu na k tomu určené místo
na čelním skle vozidla. Za spáchání daného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,-
Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

II. Průběh správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí

Na základě protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne
18. 11. 2014, č. j. 159034/2014-530000-63.1 (dále jen „protokol o přestupku“) a úředního
záznamu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 33991-4/2015-530000-63.1 (dále jen „záznam o
přestupku“), byl vydán příkaz ze dne 21. 4. 2015, č. j. 33991-7/2015-530000-12, kterým byl
žalobce uznán vinným z výše uvedeného přestupku, přičemž mu byla uložena pokuta ve výši
3.000,- Kč. Proti příkazu byl podán odpor zmocněnkyní žalobce paní L. S., bytem Dlouhá ...,
....., čímž došlo k jeho zrušení a pokračování ve správním řízení. Následně bylo
nařízeno ústní jednání na den 10. 6. 2015 v 10:00 hod., ke kterému se na základě předvolání
dostavila zmocněnkyně žalobce. Ten byl v jeho průběhu poučen o svých právech a
povinnostech a seznámen s obsahem spisového materiálu. V tomto kontextu zmocněnkyně
žalobce požádal o stanovení lhůty jeden týden za účelem písemného vyjádření.

Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným
ze spáchání výše uvedeného přestupku, a to při současném uložení sankce v podobě pokuty ve
výši 3.000,- Kč a povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Prvostupňový správní
orgán nejprve v kontextu obsahu protokolu o přestupku a záznamu o přestupku zrekapituloval
skutkový stav věci. Uvedl, že žalobce byl na zpoplatněném úseku pozemní komunikace
monitorován a následně zastaven hlídkou, přičemž bylo zjištěno, že nedisponuje časovým
kupónem o úhradě zákonem stanoveného poplatku. Hlídkou byla ověřena totožnost žalobce,
sepsán protokol o přestupku a pořízeny dvě fotografie přední části vozidla. V rámci svého
vyjádření žalobce do protokolu o přestupku pouze uvedl, že nesouhlasí a odmítl jej podepsat,
přestože dle tvrzení hlídky provádějící kontrolu uvedl, že dálniční kupón nemá.

V návaznosti na průběh ústního projednání přestupku prvostupňový správní orgán
konstatoval, že doposud neobdržel od zmocněnce žalobce žádné vyjádření, přičemž tak při
rozhodování vycházel z obsahu spisu. Dle jeho názoru bylo prostřednictvím protokolu
o přestupku, záznamu o přestupku, pořízených fotografií vozidla žalobce, mapy zjištění
přestupku, mapy místa projednání přestupku a dalších dokumentů ve spisu, spolehlivě
prokázáno spáchání uvedeného přestupku. K tomu doplnil, že neshledal ničeho, co by
nasvědčovalo nevěrohodnosti či zaujatosti hlídky provádějící kontrolu a sepisující příslušné
podklady. V kontextu odkazů na dotčenou právní úpravu prvostupňový správní orgán dospěl
k závěru, že není pochyb o spáchání přestupku ze strany žalobce, přičemž společenská
škodlivost je dána samotným neuhrazením poplatku, resp. zvýhodněním žalobce oproti
ostatním účastníkům silničního provozu. V kontextu dopravního značení a skutečnosti, že
žalobce je držitel řidičského oprávnění, bylo dovozeno zavinění ve formě nedbalosti. Výše
pokuty byla s ohledem na absenci přestupkové minulosti žalobce stanovena toliko v dolní
polovině zákonem stanovené sazby.

Prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno fikcí dne 3. 7. 2015,
přičemž v této souvislosti došlo k započetí běhu lhůty k podání odvolání, která skončila dne
20. 7. 2015. Následně došlo dne 22. 7. 2015 k podání blanketního odvolání zmocněncem
žalobce, který v něm uvedl, že bude na základě výzvy doplněno.

Posléze bylo dne 5. 8. 2015 vydáno **napadené rozhodnutí**, ve kterém žalovaný zrekapituloval skutkový stav věci a dále se omezil jen na argumentaci ve vztahu k zmeškání lhůty k podání odvolání. Současně doplnil, že považuje za nadbytečné vyzývat žalobce k odstranění vad podání či jeho doplnění, neboť bylo z důvodu opožděnosti zamítnuto. Stejnopis napadeného rozhodnutí byl zmocněnci žalobce doručen nejprve fikcí dne 20. 8. 2015. Později však bylo zjištěno, že má ode dne 5. 8. 2015 zřízenou datovou schránku, kam mu tedy bylo napadené rozhodnutí spolu s průvodním dopisem opětovně doručeno dne 15. 9. 2015.

Dne 21. 10. 2015 byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena poštovní zásilka z Uruguaye, přičemž byla označena poštovním razítkem ze dne 18. 7. 2015. Současně na ní byly uvedeny identifikační údaje žalobce (odesílatel) a prvostupňového správního orgánu (příjemce či adresát). Obsahem dané zásilky bylo sdělení žalobce, které bylo adresované příslušné úřední osobě prvostupňového správního orgánu panu Bc. P. Č. Bylo v něm sděleno, že zmocněnkyně toliko předala žalobci prvostupňové rozhodnutí, přičemž s ním nadále nekomunikuje. Z toho důvodu a z právní opatrnosti odvolává jeho zmocnění a podává sám odvolání (dále jen „druhé odvolání“). Dále požaduje, aby byly veškeré písemnosti doručovány jeho osobě.

V této souvislosti předal prvostupňový správní orgán žalovanému spis spolu se stanoviskem ze dne 27. 10. 2015, ve kterém druhé odvolání označil z důvodu existence překážky res iudicata za opožděné a zcela právně nepřipustné. Současně uvedl, že jeho podání prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v zahraničí je s ohledem na okolnosti případu a související judikaturu třeba považovat za obstrukční jednání, a to za účelem dosažení zániku odpovědnosti za přestupek. Z těchto důvodů žalovanému navrhl, aby jej zamítl.

Následně bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2015, č. j. 56710-2/2015-900000-304.1, sp. zn. 33991/2015-530000-12 (dále jen „druhé rozhodnutí o odvolání“), kterým bylo i druhé odvolání jako opožděné a nepřipustné zamítnuto. Žalovaný v odůvodnění nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a dále se již zabýval podaným odvoláním. Svoji argumentaci v podstatě převzal z výše uvedeného stanoviska prvostupňového správního orgánu, které mu bylo doručeno spolu s předáním spisu. Ztotožnil se tedy s argumentací, že v dané věci již bylo pravomocně rozhodnuto napadeným rozhodnutím, které vytváří překážku věci rozhodnuté. Odesílání druhého odvolání prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v Uruguayi běžnou zásilkou žalovaný rovněž označil za obstrukční jednání, přičemž stejně jako prvostupňový správní orgán uvedl, že po celou dobu řízení jednal s osobou, která k tomu byla zmocněna na základě plné moci ze strany žalobce. V případě tvrzené pasivity zmocněnce, který byl jinak v řízení aktivní, mohl žalobce dle názoru žalovaného postupovat jiným vhodným způsobem, aby docílil ochrany svých práv. Na základě provedených důkazů rovněž bylo dle názoru žalovaného spolehlivě prokázáno, že žalobce se daného přestupku dopustil, a proto druhé odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení. V jejím zdůvodnění nerozporoval skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo na základě fikce doručeno dne 3. 7. 2017, přičemž lhůta k podání odvolání skončila v souladu s platnou a účinnou právní úpravou dne 20. 7. 2015. V tomto kontextu nicméně uvedl, že z důvodu jeho pobytu v Uruguayi odeslal druhé odvolání prostřednictvím tamních poštovních služeb dne 18. 7. 2017, tedy ještě v zákonem stanovené lhůtě. To dle jeho názoru

prokazuje poštovní obálka, v níž bylo podání odesláno, a která je součástí přestupkového spisu. S ohledem na tuto skutečnost označil žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.

IV. Vyjádření žalovaného

V rámci svého vyjádření žalovaný převzal ve vztahu k posouzení druhého odvolání a procesního postupu žalobce, popř. jeho zmocněnce, svoji argumentaci z odůvodnění druhého rozhodnutí o odvolání a z výše uvedeného stanoviska prvostupňového správního orgánu ze dne 27. 10. 2015. Ze stejných důvodů tak s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věcech pod č. j. 9 As 34/2015-25 a č. j. 2 As 183/2015-25 setrval na svém stanovisku o zákonnosti napadeného rozhodnutí, a navrhl krajskému soudu, aby podanou žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud nejprve posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Předně krajský soud konstatuje, že žalobce se žalobou domáhá toliko zrušení napadeného rozhodnutí, kterým bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce ze dne 22. 5. 2017. Co se týče druhého odvolání zaslaného prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v zahraničí, bylo o něm vydáno samostatné rozhodnutí, tzn. druhé rozhodnutí o odvolání. Krajskému soudu je však z vlastní úřední činnosti známo, že proti druhému rozhodnutí o odvolání se žalobce nebránil cestou soudního přezkumu, přestože mu právní úprava tento postup umožňuje. Z toho důvodu krajskému soudu nezbyvá, než aby v souladu se zněním a účelem ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. podrobil přezkumu toliko napadené rozhodnutí, které bylo v žalobě označeno.

Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, přičemž ani sám žalobce tuto skutečnost nezpochybňuje, bylo prvostupňové rozhodnutí prokazatelně doručeno na základě právní fikce vyvolané uplynutím úložní doby, a to dne 3. 7. 2015. Následkem toho došlo k běhu zákonné patnáctidenní lhůty pro podání odvolání. S ohledem na skutečnost, že konec této lhůty by připadl na sobotu dne 18. 7. 2015, nastaly účinky stanovené v ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, takže konec odvolací lhůty nastal až v pondělí dne 20. 7. 2015.

O dva dny později, tedy dne 22. 7. 2015, bylo žalobcem, resp. jeho zmocněncem, podáno blanketní odvolání. Krajský soud má tedy v tomto ohledu za zcela prokázané, že toto odvolání bylo podáno opožděně. K nabytí právní moci rozhodnutí, která zakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté, tak došlo již marným uplynutím lhůty k podání odvolání dne 20. 7. 2015.

Bez ohledu na tuto skutečnost považuje krajský soud za vhodné vypořádat se s otázkou odvolání plné moci zmocněnci, které bylo ze strany žalobce učiněno spolu

s druhým odvoláním zaslaným prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v zahraničí. Z obsahu přestupkového spisu je patrné, že daná poštovní zásilka byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena dne 21. 10. 2015. V tomto kontextu je dle názoru krajského soudu nutné rozlišovat otázku zachování lhůty k učinění podání ve smyslu ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu a doručení podání příslušnému správnímu orgánu. Odvolání plné moci zmocněnci není v rámci správního řízení limitováno žádnou zákonem stanovenou lhůtou. Nelze tedy dovozovat, že by samotné odeslání písemnosti obsahující odvolání plné moci vyvolávalo zamýšlené právní účinky.

V tomto kontextu se krajský soud ztotožňuje s argumentací žalovaného, že by bylo zcela nelogické vytýkat správního orgánu, že provádí jednotlivé úkony a doručování toliko ve vztahu ke zmocněnci, pakliže ten v rámci řízení řádně doložil své zmocnění na základě plné moci. Pokud není správní orgán žádným způsobem informován o tom, že by byla tato plná moc žalobcem odvolána, nemůže tuto skutečnost jakkoliv reflektovat a přizpůsobit jí další vedení řízení (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2012, č.j. 8 As 94/2011-80 a ze dne 23. 8. 2006, č.j. 8 As 46/2005-68, přístupné na www.nssoud.cz). Stejná situace nastala také v posuzovaném případě, kdy nebyl až do vydání napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalovanému učiněn žádný úkon žalobce ve smyslu odvolání plné moci. Samotné jednání zmocněnce navíc žádné takové indicie neposkytovalo, neboť byl v řízení aktivní, a to nejen svojí účastí na ústním jednání, ale také podáním, byť opožděného, odvolání. Je tedy v souladu s platnou a účinnou právní úpravou, pokud správní orgán doručuje písemnost toliko zmocněnci, vyjma případů, kdy má účastník řízení osobně něco vykonat.

Krajský soud podotýká, že dle vlastních slov žalobce mu bylo zmocněncem předáno prvostupňové rozhodnutí, které obsahuje rovněž poučení o možnosti podání odvolání v zákonem stanovené lhůtě. Pokud tedy žalobce v rámci druhého odvolání poukazuje na nekomunikativnost svého zmocněnce, jeví se krajskému soudu jako nepravděpodobné, že by žalobce byl během svého pobytu v zahraničí zcela „odříznut od civilizace“, tedy že by nebyl schopen adresovat prvostupňovému správnímu orgánu odvolání plné moci či zmocnění jiné osoby pomocí rychlejších komunikačních prostředků. O tom ostatně svědčí sama skutečnost, že poštovní zásilka obsahující odvolání plné moci byla zhotovena na počítači. Pokud tedy žalobce této možnosti nevyužil a odvolání plné moci zmocněnce včas vůči prvostupňovému správnímu orgánu či žalovanému neučinil, nedbal řádně ochrany svých práv, což nelze klást za vinu příslušnému správnímu orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, přístupný na www.nssoud.cz).

Ze shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když opožděné odvolání podané zmocněnkyní žalobce jednající na základě řádně udělené plné moci zamítl. V každém případě by však rovněž odvolání plné moci samo o sobě nic nezměnilo na skutečnosti, že k nabytí právní moci napadeného rozhodnutí došlo již marným uplynutím odvolací lhůty.

Krajský soud se také zabýval k argumentem žalobce, že druhé odvolání bylo podáno k poštovní přepravě ještě v průběhu zákonné lhůty k podání odvolání, přičemž nemělo být jako nepřípustné a opožděné zamítnuto. Krajský soud nicméně připomíná, že v dané věci bylo vydáno druhé rozhodnutí o odvolání, které nebylo žalobcem napadeno. Krajský soud proto ve smyslu dispoziční zásady nemohl podrobit přezkumu i druhé rozhodnutí žalovaného, neboť to překračovalo rámec podané žaloby. Níže uvedená argumentace tak není přezkumem dotčeného rozhodnutí, ale toliko obiter dictum vyjádřením se krajského soudu k otázce včasnosti druhého odvolání, které i s ohledem na připojené odvolání plné moci úzce souvisí s napadeným rozhodnutím.

Jak již bylo uvedeno, druhé odvolání podané žalobcem nebylo ze strany žalovaného ignorováno, ale bylo v dané věci vydáno zamítavé druhé rozhodnutí o odvolání, v rámci jehož odůvodnění se žalovaný podrobně vyjadřoval k důvodům nepřipustnosti a opožděnosti druhého odvolání. V tomto kontextu uvedl, že jeho smyslem bylo toliko obstrukční jednání, a to za účelem dosažení zániku odpovědnosti za přestupek. Současně žalovaný vyslovil pochybnost, zda bylo s ohledem na formu poštovní zásilky druhé odvolání skutečně včas podáno prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v zahraničí.

Krajský soud v souladu se zákonem zastává názor, že podání odvolání je možno učinit ve stanovené lhůtě patnácti dnů, přičemž v souladu s ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je tato lhůta rovněž zachována v případě, že je v její poslední den „*podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.*“ Není tedy dle dikce citovaného ustanovení rozhodné, o jaký stát se jedná, resp. v jaké vzdálenosti od trvalého bydliště žalobce se nachází. Za poštovní zásilku je poté v kontextu speciální právní úpravy obsažené v ust. § 2 písm. a) a m) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PS“), považována „*...adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána...*“ a podáním „*...převzetí poštovní zásilky nebo poukazované peněžní částky provozovatelem k poskytnutí poštovní služby.*“ Pokud jsou tedy splněny tyto formální náležitosti, nelze v kontextu citované právní úpravy automaticky považovat za problematické, pokud se žalobce např. z důvodu svého pobytu v zahraničí rozhodne využít tamních poštovních služeb za účelem podání odvolání, neboť zákon tuto možnost explicitně zakotvuje.

Na druhou stranu dané ustanovení neexistuje „v právním vakuu“, přičemž je třeba jej interpretovat a aplikovat s ohledem na další okolnosti případu, aby nedocházelo tímto způsobem toliko k obstrukčnímu jednání za účelem dosažení zániku odpovědnosti za přestupek, ke kterému se přihlíží s úřední povinností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. 3 As 57/2004-39, přístupný na www.nssoud.cz). Akceptování takového postupu by totiž směřovalo proti smyslu přestupkového řízení dle ust. § 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí, resp. proti zájmu státu a společnosti na řádném výkonu spravedlnosti. V důsledku by takový postup nebylo možné považovat za výkon práva, ale jeho zneužití, které nepoživá právní ochrany, jak ostatně judikoval také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, přístupný na www.nssoud.cz.

K tomu je vhodné doplnit, že o zneužití práva lze v souladu s ustálenou judikaturou hovořit nejen v kontextu výkonu hmotných, ale také procesních práv účastníka řízení (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2008, sp. zn. 29 Nd 201/2008 nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>). Pod tyto případy je tedy možné z teoretického hlediska podřadit rovněž účelové zasílání písemností ze zahraničí, pokud lze z okolností případu dovodit, že jeho snahou je výše uvedené obstrukční jednání, směřující k znemožnění vydání meritorního rozhodnutí o přestupku. V opačném případě by totiž došlo k paradoxní situaci, kdyby správní orgány musely po vydání rozhodnutí v prvním stupni před dalším postupem vždy posečkat neurčitě dlouhou dobu, protože by musely počítat s tím, že může být později doručeno odvolání odeslané ze zahraničí ještě v rozmezí zákonem stanovené odvolací lhůty. Pokud by tento přístup byl automaticky považován za právně bezvadný, motivovalo by to obviněné z přestupku k obstrukčnímu jednání (popř. by to takový postup legitimizovalo) a popíralo podstatu a účel přestupkového řízení. Sám Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 3 Afs 47/2016 – 34, připustil, že je třeba ve vztahu k zasílání

písemností ze zahraničí zohledňovat konkrétní okolnosti případu, přičemž samotné razítko na poštovní zásilce není nevyvratitelným důkazem o včasném odeslání poštovní zásilky. Za nestandardní lze v tomto kontextu považovat jednání účastníka řízení, který si je vědom běhu odvolací lhůty, ale přesto podá odvolání prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v zahraničí, kde lze důvodně předpokládat delší dobu doručení. Podobně lze podle názoru krajského soudu argumentovat k použití běžné zásilky, u které je problematické prokázání okamžiku jejího odeslání.

Aniž by tedy krajský soud přezkoumával zákonnost druhého rozhodnutí o odvolání, neboť vychází z toho, že se jedná o samostatné rozhodnutí žalovaného, které v rámci svého odůvodnění uvádí konkrétní argumenty, na základě nichž bylo druhé odvolání zamítnuto, vypořádal se pro úplnost s předmětnou žalobní námitkou týkající se podání druhého odvolání. Pokud tedy žalobce v žalobě uvádí, že druhé odvolání bylo včasné, měl možnost brojit proti druhému rozhodnutí samostatnou žalobou ve správním soudnictví, což však podle vědomostí krajského soudu neučinil. Není však úkolem krajského soudu, aby jeho vůli jakkoliv nahrazoval či doplňoval.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. srpna 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová